

FENOMÉN: BROUK HITLER A DALŠÍ DIVY PŘÍRODY * TV PROGRAM

Číslo 34/XI 23. srpna 2012 / 32 Kč / předplatné 25 Kč

Slovensko 1,59 €, Deutschland 2,20 €

Instinkt

PEPOVI DO HUBY

Rozhovor s textářem skupiny Kabát

Pepa Vojtek

Neumí zpívat nic jiného
než texty Špalka

Milan Špalek

Neumí psát pro nikoho
jiného než pro Vojtka

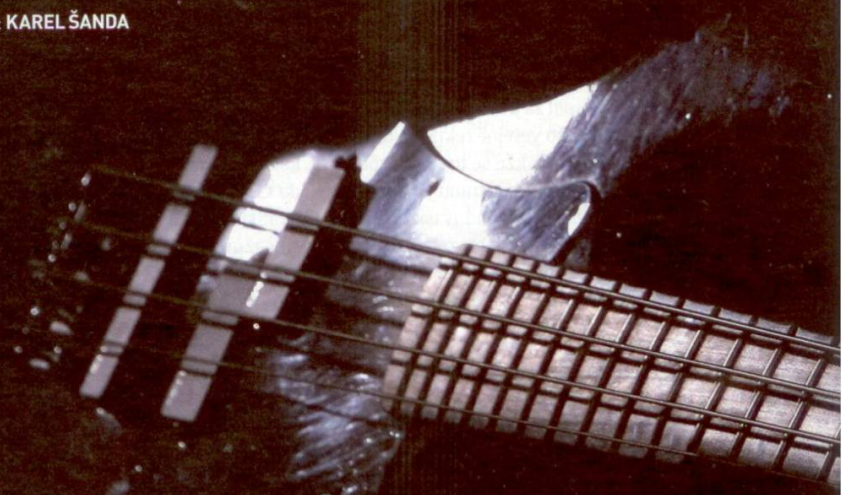
rozhovor

ŽIVOT NEJÚSPĚŠNĚJŠÍHO **ROCKOVÉHO TEXTAŘE?** RYBA

ŠPANĚL Z VRAHOŽIL

SKORO TŘICET LET **OBLÉKÁ ROCKOVÝ KABÁT** JEDINÉ SKUPINY V TÉTO ZEMI, KTERÁ UMÍ UDĚLAT SVĚTOVÝ KONCERT NA STADIONU. NA ÚSPĚCHU MÁ LVÍ PODÍL – NAPSAL TEXTY, JEŽ **S JOSEFEM VOJTKEM** ZPÍVAJÍ DESETITISÍCE LIDÍ. BASKYTARISTA **MILAN ŠPALEK**.

TEXT: HONZA DĚDEK / FOTO: KAREL ŠANDA

ENÍ A POKER VE ŠPANĚLSKU, **SQUATOVÝ ŽIVOT** U TEPLIC

Nedávno jste získal od Ochranného svazu autorského cenu v kategorii nejúspěšnější textař za rok 2011. Co pro vás tohle ocenění znamená?

Strašně moc, protože jsem byl prvně oficiálně uznán za textaře! Údajně jsem tuhle cenu dostal na základě statistických údajů z rozhlasových a televizních stanic o nejhranějších skladbách loňského roku, což je divné, protože já Kabáty nikde moc neslyším. Ale jinak mě to broušené cosi moc potěšilo – pěkná ze skla vyrobená kazeta. Když člověk stárne, nejrůznější ocenění mu dělají čím dál větší radost. Navíc teď můžu všem kritikům, kteří tvrdí, že nepíšu texty, ale zvrátky, hrdě říct: Tady vidíte, že to mám úředně potvrzený.

Cítíte se být za své texty pořád tolik pranýřován jako v dobách, kdy jste psal o holce, co ji má motorovou?

Moje texty dodnes kritiky rozdělují – podle jedněch píšu naprosté bláboly, podle druhých adekvátní slova k hudbě Kabátů. To se se mnou bude táhnout až do smrti, i když – podle mého – už dávno nepíšu jen o chlastu a děvkách. Tím samozřejmě nechci říct, že v současné době jsou moje texty nějak hlubokomyslné – prostě co ze mě vypadne, to ze mě vypadne. Na druhou stranu proč ta skromnost – některý se fakt povedl!

Byl jste oceněn jako nejúspěšnější textař, ale přitom se o vás traduje, že vám napsání každého textu trvá velice dlouho. Je pravdou, že to kvůli vám se muselo posunout vydání desky Corida?

To je pravda. Mě sice baví psát texty, ale jednak jsem strašně líný, takže neexistuje, abych jen tak z plezíru vzal do ruky tužku a napsal nějaký text, za druhé je tvořím z nutnosti, protože nikdo jiný v kapele se k tomu nemá. Navíc já potřebuji mít celou skladbu nahranou, než ji začnu textovat – musím se hudbou inspirovat, bez ní jsem schopný dát dohromady sotva nějaké stupidní dětské říkanky. Takhle třeba vznikl ukázkový text k písni, která později dostala název Burlaci – teprve když byla nahraná, tak mi začala znít natolik rusky, že jsem hned věděl, že text musí být o burlacích na Volze. Někdy to ovšem takhle snadno nejde a pak se posouvá termín vydání alba. Ale to je i tím, že já jsem ještě ke všemu velký autocenzor – k jedné písničce klidně napíšu osm rozdílných textů a sedm jich hodím do koše. To už jsou kluci většinou šílení – oni mají hudbu nahranou a já ještě ani slovo. To mě nakonec přiměje začít psát, abych je nezklamal. Ale s oblibou je udržuju ve stresu, že tentokrát už ze mě asi nic nevypadne. Tím

pádem ať nakonec přinesu cokoli, kapela je šťastná, že mám alespoň nějaké texty.

Nemáte strach, že to jednou nevydrží a osloví jiného textaře?

*Cena pro
nejúspěšnějšího
textaře pro mě hodně
znamená – konečně
jsem byl oficiálně
uznán za textaře!*

Tyhle pokusy už tady taky byly. Nakonec jsme ale zjistili, že Kabát má svoji specifickou filozofii, do které se zatím nikomu nepodařilo trefit. Často přitom jde o výborné texty skvělých autorů, fantastické rýmy a perfektně zvládnuté frázování, které se ale zvláštním způsobem ke Kabátu nehodí. Kluci se nakonec vždycky shodnou, že chtějí moje rýmy a obraty. Dokonce jsme zjistili, že kdykoli Pepa Vojteček zapomene při koncertu kus textu, vždycky je od někoho cizího; u mých slov se mu to nikdy nestalo. Asi už je za těch dvacet let natolik zvyklý na moje frázování, že v případě Kabátů není schopný zpívat jiné texty než moje, takže jsem bez obav.

Přistupujete k textům, o kterých víte, že je budete sám zpívat, nějak jinak, než když jsou určeny pro Josefa Vojtku?

Vůbec ne. Nehledě na to, že já zpívám víceméně z donucení. Písně jako Ďábel a syn jsou ba-

VYPICHNUTÝ KABÁT.

Nejpopulárnější česká
kapela hravě zvládá
sedmdesátitisícové publikum
na Vypichu, které zpívá s ní –
i zásluhou zapamatovatelných
textů Milana Špalka.

MILAN ŠPALEK

* 10. prosince 1966 v Teplicích

- je zakládajícím členem skupiny Kabát, kde do roku 1988, kdy do skupiny přišel Josef Vojtek, hrál na kytaru a zpíval
- dnes zpívá jen pomalé balady jako Dábel a syn, Balada o špinavejch fusekách či Ohroženéjch druh
- je takřka výhradním textářem kapely, k písni Colorado, Davám ti jeden den, Má jí motorovou složil i hudbu
- je vášnivý rybář
- k jeho loňským pětáctýřicátým narozeninám mu fanoušci složili píseň 45 zářezů
- je ženatý, žije ve vesničce Vrahožili

Tu píseň otextoval Dan Fiala, který založil webovky kabati.cz, což jsou nejlepší neoficiální stránky o naší kapele. Někdo k tomu napsal hudbu, dali dohromady muzikanty ze skupiny Contract, nějakým způsobem se domluvíli s Petrem Jandou a píseň u něj ve studiu natočili. A ještě mi ji v den narozenin dovezli do Vrahožil! Tolik úsilí, času a určitě i peněz jen proto, aby mi udělali radost – to člověka nemůže nedojmout!

Mimochodem, když už jste to zmínil – jak vůbec funguje kapela, jejíž členové žijí v několika různých městech?

Úplně perfektně, protože se nevidíme každý den, takže nemáme příležitost si lézt na nervy. Horší to mají kytarista Ota Váňa a Pepa Vojtek, kteří žijí v Praze, takže musí dojet do Teplic, kde máme zkušebnu, protože jsme jednak teplická kapela, za druhé tady z kapely žijíme tři, což je většina. To by se musel někdo z nás odstěhovat do Prahy, aby se tam přemístily i zkoušky, ale to se nestane. Ota s Pepou jsou takoví zrychlení a rádi žijí v centru dění, kytarista Tomáš Krulich a náš bubeník Hurvajs jsou naopak flegmatici, co touží po klidku. Což je i můj případ, jen s tím rozdílem, že pro mě i Teplice jsou velkoměsto, takže jsem se před několika lety odstěhoval do Vrahožil. A to je jedenáct domů postavených na skále nad bývalým kamenolomem.

Proč zrovna tam?

To byla náhoda. My jsme v téhle obci byli jednou s manželkou a mně se v ní strašně líbilo.

lady, které Pepa nechce zpívat. Balada potřebuje hluboký hlas, který mám já, takže i když nejsem žádný velký zpěvák, spíš takový vypravěč, tak zbývají na mě. Jinak jsem rád, že své texty nemusím zpívat – jen ať je za mě posluchačům prezentuje Pepa. Navíc nejsem žádný exhibicionista a na pódium jdu vždycky strašně vynervovaný, co se zase pokazí. S takovouhle psychikou bych nikdy nedokázal přivést lidi do varu, kdežto Pepa je showman, který si přesně tohle naprosto užívá.

Přijímá Josef Vojtek vaše texty bez připomínek, nebo vám některé vrací k přepracování? Nejspíš už si za ty roky zvyknul, takže bere všechno, co mu napíšu. Tedy kromě vulgarismů. Dřív mu to nevadilo, ale dnes si stěžuje, že jak se mu blíží padesátka, tak mu ostřejší slova nelezou přes pysk. Tuhle jsem mu do jedné skladby napsal, že jsme v prdeli a on to zpíval tak měkce, až to bylo nepoužitelné.

Říkáte o sobě, že jste nesmírně líný textař – jak potom došlo k tomu, že jste napsal i několik textů pro kapelu Olympic?

Mimo Kabátů jsem napsal všeho všudy deset textů. Pár pro jednu kapelu z Teplic, což jsou kamarádi, asi dva pro Olympic. Z toho se jeden povedl, z druhého jsem příliš nadšený nebyl. Taky jsme si to s Petrem Jandou vysvětlili – já prostě neumím psát pro druhé. A už vůbec bez muziky, což po mně chtěl Olda Říha z Katapultu – ať mu udělám nějaké texty a on že je zhudební. Dokonce jsem to i zkusil, ale jenom jsem se zase ujistil, že takhle to v mém případě opravdu nefunguje. Asi skutečně potřebuju stres ze čtyř našťvaných spoluhráčů, kteří už mají hotovou muziku, do které ovšem není co zpívat.

A jak se vám líbí píseň o vás s názvem 45 zářezů, kterou vám loni v prosinci k narozeninám složili a nahráli členové vašeho fanklubu?

INTROVERT.

Na této fotografii je Milan Špalek v popředí, v kapele Kabát se však do čela netlačí. Své texty nechává zpívat tahouna Josefa Vojtku.

Tak jsem se dal do řeči s jednou paní, která po chvíli z ničeho nic povídá: „Tak jestli se vám tady opravdu tak strašně líbí, tak já vám tenhle svůj barák prodám.“ Myslím, že měla nějaké dluhy, každopádně nadhodila cenu a já ji bez řečí vyklopil. A od té doby bydlím ve Vrahožilech. Mám tam takový decentní žlutý barák se zahradou, který vypadá spíš jako nádraží, ale hlavně úplně úžasný život. Můžu vylézt před barák jen v trenýrkách, když jdu na náves, tak se nemusím oblékat do značkových hadrů, bohatě stačí tepláky. Taký není nutné mýt si třeba pět dní hlavu. Ve kterém městě by tohle bylo možné?

Takže vaši sousedé mezi sebe přijali rockovou máničku bez problémů?

My jsme se s manželkou stěhovali do vesničky plné důchodců, ale během několika let tam došlo k naprosté generační obměně. Dnes žijeme mezi vrstevníky, což v podstatě obnáší jeden velký mejdan – támhle se pečou prase, ten griluje, tamten zrovna narazil sud. Naučili jsme se žít do jisté míry squatovým způsobem, člověk vlastně jen přebíhá ze zahrady na zahradu. Jednou jsou oni do rána naložení v mém bazénu, příště já ponocuji u nich. Taky tam s kapelou slavíme narozeniny, ze kterých existují neuvěřitelná

45 ZÁŘEZŮ

Contract / Dan Fiala

Až desátek prosinec letos přijde k nám zastaví se u Špalků k narozeninám hudbu vždycky miloval i tebe má rád sněhobílou kytarou začne píseň hrát

Ať je sluncem zalitá chvíle studená s kapelou i na rybách Vista Buena Textů jako máku na afghánskejch polích daleká je půlnoc, tak si nechme dolít

45 zářezů už máš na kabátě minimálně dalších padesát čeká tě whisky na tvý zdraví, drž s náma dál basu třeba ňáká hlava vymyslí stroj času

Až desátek prosinec půjde o dům dál řekněte mu prosím Vás, aby cestou hrál i my tady zpíváme jako jeden hlas jestli tomu uvěříš, vyplní se snáz

video, kdy Hurvajs hraje na kuchyňské pomůcky píseň s hlubokým textem Pečeme husu... Tak takhle nějak si žijeme v té naší vesničce střediskové.

Kdy při takhle náročném životě stíháte cvičit na baskytaru?

Ale vždyť já na ni taky necvičím! Jednou jsem to doma před odjezdem na koncert zkusil a na vystoupení jsem pak dorazil s prázdným futrálem. To se mi občas stává – nástroj jsem si zapomněl vzít i na koncert do Irska, takže jsem si pak basu musel koupit v Londýně. Ted' mi zrovna nějak chybí struny, takže jsem si basu na dnešní zkoušku půjčil od našeho manažera Radka Havlíčka, který nejenže na baskytaru sám hraje, toho času ve skupině Wastawi Vjegy, ale navíc má vždycky všechno v naprostém pořádku – aparát, nástroj, ve futrále snad padesát balení náhradních strun, hromadu trsátek... On je tak trochu nemocný – jak něco není v pravém úhlu, tak šílí. Zrovna tuhle mi vyprávěl, že byl nedávno v Barceloně, a když viděl zaoblené stavby Antonia Gaudího, tak se mu udělalo špatně.

I vy trávíte každý rok skoro šest měsíců na Pyrenejském poloostrově – proč zrovna ve Španělsku?

To byl nápad mých dvou kamarádů, kteří se roky živili jako profesionální rybáři, jeden z nich dokonce spolupracoval na pořadu Jak na ryby s Rudolfem Hrušínským. Před několika lety objevili u Zaragozy přehradu, která je nejvyhlášenější sumcovou vodou v Evropě – kdysi dávno tam Němci nasadili dvacet malých sumců, kteří zde však našli tak ideální podmínky pro život, že se postupem času přemnožili a zlikvidovali skoro všechny ostatní ryby. Člověk tam tak dneska běžně tahá z vody i dvoumetrové macky. A protože tihle dva kamarádi si tam koupili rybářský kemp, což jsou ve skutečnosti dva baráky naproti sobě, a přibrali mě do party, tak mám takovou malou chalupu – akorát že ve Španělsku. To je ještě větší samota než Vrahozily. Každopádně jsem tam spokojený – mám tam rybářskou loď a jezdím chytat sumce, candáty a black bassy, které pak pouštím zpátky do vody.

A to tam půl roku jenom chytáte ryby?

Hlavně se tam snažím psát texty. A když to nejde, tak buď chytám sumce nebo hraju poker. To záleží na tom, jaká parta známých za námi do Španělska dorazí. Pokud jsou to rybáři, tak jim pronajímáme loďky, abychom měli z čeho zaplatit třicet tisíc korun měsíčně za agregát na výrobu elektřiny. V tom případě s nimi jezdím měsíc na ryby. Pokud přijedou hráči, tak sedím měsíc u karet, což mě taky strašně baví. Navíc to jsou kluci, kteří poker opravdu umí, jeden z nich se tím dokonce živí, takže se od nich vždycky strašně moc naučím. A navíc to moc nestojí. My sice hrajeme o peníze, ale žeton je za korunu, takže člověk prohraje za měsíc maximálně deset tisíc. To sice zabolí, ale nezruinuje. Většinou se tak nějak vzájemně obíráme, takže se rozcházíme celkem smírně. Nejsme blázní jako jedna parta, která tam jezdí hrát o stejné částky, akorát v eurech. Tak to už není nic pro nás.

Tak proto jste před několika lety napsal text, v němž stojí: „Cerveza, rock’n’roll, corrida, Español/ nandej mi to señorito, por favor/ cerveza, rock’n’roll, corrido, Español/ teplý tóny mají zvony v Castellon.“ Už Španělé slyšeli vaši píseň Corrida?

Samozřejmě, v okolí Caspe je to dokonce velký hit, protože já jsem jednomu Španělovi dal tuhle naši desku a on ji rozšířil po všech svých známých. Kdekdo to umí nazpaměť, takže teď na mě všichni pokřikují: „Cerveza rockenrol korida español...“ Zkrátka si dělají legraci z naší výslovnosti, protože například cerveza se čte servesa a castellon jako castejón, což jsem ovšem tenkrát nevěděl. Teď musím strpět jejich smích nad tím, jak jim komolíme jejich řeč. Ale jinak je to baví.

Moje texty nejsou nějak hlubokomyslné – prostě co ze mě vypadne, to ze mě vypadne.

Španělská hudba vás neinspiruje?

Jejich hudba je někde úplně jinde než naše. I když hrají rock’n’roll, tak je z něj patrné, že jsou Španělé, pořád je v něm slyšet jejich specifický rytmus. Ten se mi sice strašně líbí, ale většinou Čechů by to asi přišlo dost divné, protože u nás se rocková hudba dělá jinak. Nedávno mě pobavil článek, v němž někdo psal o Charlie Straight – konečně prý česká kapela, která nezní česky, ale anglicky! Co je to za hovadinu? Nedovedu si představit, že by nějaký britský novinář napsal třeba o The Beatles: „Konečně britská kapela, která nezní anglicky, ale švédsky!“ Proč by anglická kapela ne-

měla znít anglicky, španělská španělsky a česká česky? To máme my Češi opravdu takový mindrák, že jsme málo světoví?

Vás nikdy nelákalo zkoušet štěstí v zahraničí? Rozhodně se na to chystáme. Na poslední zkoušce jsme se domlouvali, že smeteme ze scény zbytky konkurenčních kapel, jako jsou Rolling Stones nebo U2. Myslím, že to nebude problém. Jen jim to musíme s předstihem oznámit, aby se na to dostatečně připravili.

Mimochodem, co jste chtěli říct svým prohlášením, že žádný člen kapely Kabát není zaregistrovaný na Facebooku?

Facebook není nic pro nás. Alespoň já si nedovedu představit, jak si náš bubeník Hurvajs zakládá osobní stránku – ten si dodnes myslí, že Facebook je buď pohlavní nemoc nebo nářadí na výrobu tlačienky. Mně to ostatně taky přijde divné – všichni sedí doma a komunikují přes facebook! Nechápu, proč si to nejdou říct do hospody? Nehledě na to, že někdo se někde ožere a za pár minut je na internetu fotka, jak leží s hlavou na umakartu a z koutku pusy mu teče slina. Facebook je zabíják soukromí, a to není nic pro mě. To já radši tu hospodu.

Nové obory:

Hospodářská politika (Bc.)

- Porozumění moderním přístupům v hospodářské politice
- Kombinace znalostí z ekonomie, práva a politologie

**Soukromoprávní studia –
Obchodněprávní vztahy (Mgr.)**

- Porozumění novému občanskému a obchodnímu právu
- Skvělé uplatnění: např. podnikový právník či prokurista

**CEVRO INSTITUT – VYSOKÁ ŠKOLA
PRÁVNÍCH A SOCIÁLNÍCH STUDIÍ**

Ke studentům přistupujeme individuálně a za pomoci špičkových pedagogů. Naše moderní studijní programy zajišťují výborné uplatnění ve veřejném i soukromém sektoru.

WWW.CEVROINSTITUT.CZ